

BALÓ JÚLIA

SZTÁRINTERJÚK

forgatás közben

A fotókat készítették:

Kádár Kata,
valamint: **Benkő Imre, Endrényi Egon,**
Farkas Tamás, Fejes László, Keleti Éva, Kiss Júlia,
Koncz Zsuzsa, Mönich László, Sípos Géza

ISBN 963 564 377 2

*Múzsák Közművelődési Kiadó
Budapest, 1988*

Felelős kiadó: Nemes Iván igazgató

Felelős szerkesztő: Gróh Gáspár

Műszaki szerkesztő: Csősz Ottóné

Megjelent 22,5 A/5 ív terjedelemben

*Készült a Múzsák Közművelődési Kiadó nyomdájában
11436/88.*

„Én olyannyira más vagyok”

Már nyolc hete forgat Budapesten. R. L. Stevenson: Dr. Jekyll és Mr. Hyde című regényének negyvenegyedik adaptációját. Ő természetesen a „címszereplők”. Ő az, akit a magyar nézők elsősorban a Psycho, a Phaedra, A per című filmekből ismertek meg.

Anthony Perkins – ötvenhat éves amerikai színész.

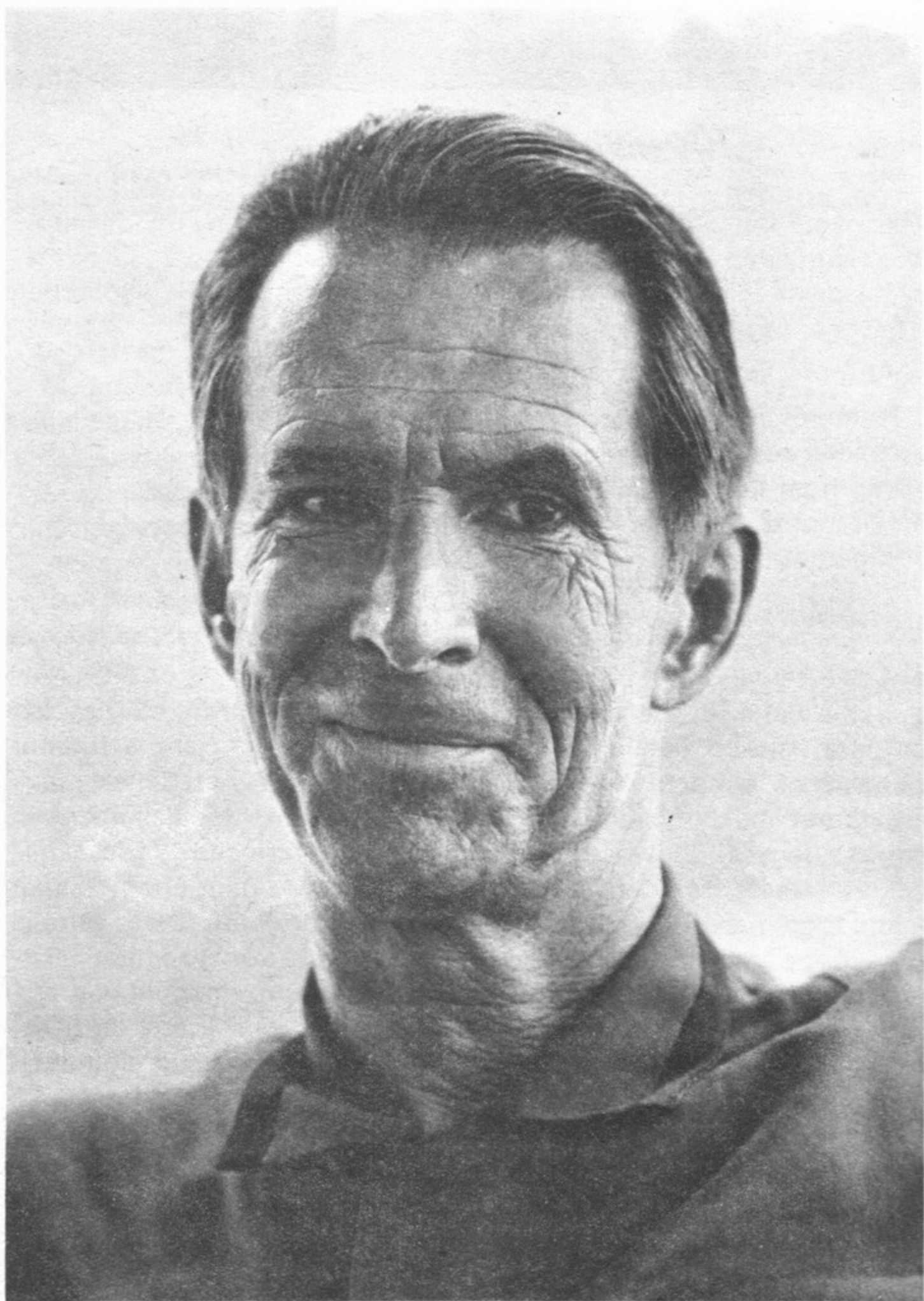
Nem veszi körül elhárító gárda. Úgy tűnik, „csupán” önnön hangulatváltozásainak rabságában él. És talán ennek tulajdonítható, hogy eddig nem készült vele semmiféle interjú Budapesten. Zárkózott, befelé forduló ember impresszióját kelti. Délelőtt beszélgettünk, a forgatás ebédszünetében.

– Egyetért azzal, hogy az ember élete – bizonyos értelemben – döntéseinek története? A pályafutása is a döntéssel kezdődött: tizenöt éves korában elment Hollywoodba – filmszerepet kérni.

– Ez a fiatal fiú esete, aki úgy vélte: a világon bármit elérhet. Ezt ma is a legtöbb fiatalember így gondolja. Van két fiam, s tudom: ők úgy érzik, mindent képesek megvalósítani, legyőzhetetlenek, megingathatatlanok ambícióikban. Ez így van rendjén. Meg kell őriznünk ennek a legyőzhetetlenségnek, a mindent megvalósítás képességének az érzését. Talán ez az élet trükkje. Hiszen – mint ahogy éppen maga fogalmazott így –: az élet döntéseink története. De ez attól is függ, hogy amikor öregszünk, vajon meg tudjuk-e őrizni a hitet: sikerünk lesz minden körülmények között. Felépítünk magunkban egy történetet. Azt mondogatjuk: sikeres leszel, ha csak egy kicsit is, a boldogságot is megismered, kevéske pénzhez is jutsz, az életedben lesz egy kis szerelem. Ennek így kell lennie, s akkor ez a bőség, ez a jószág képes arra, hogy biztosítsa a tartást, az üzemanyagot, hogy boldog légy a családban, a munkában, az életben.

– Képes megvédeni a szuverenitását?

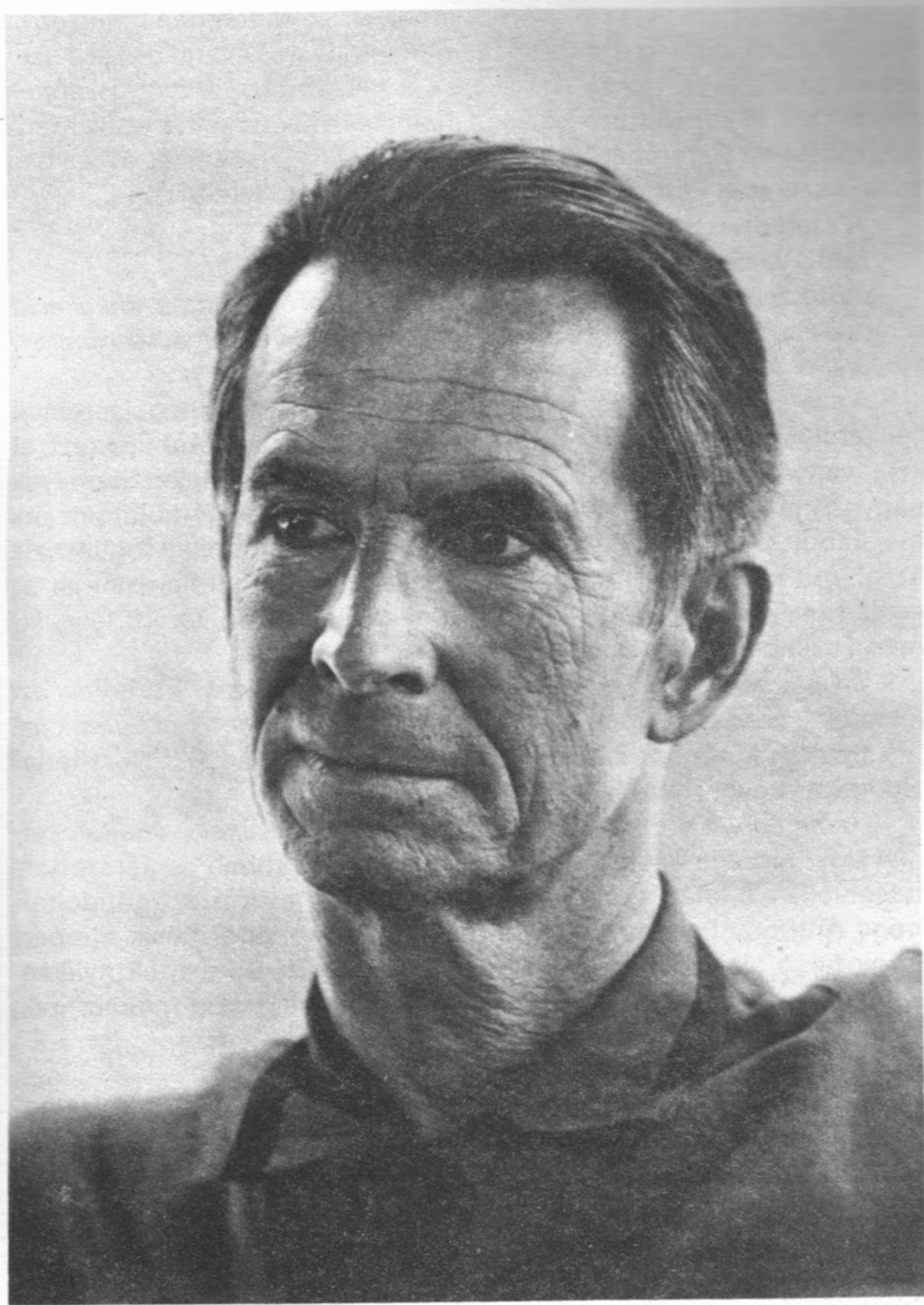
– Ha valaki állandóan védekezik, ha úgy viszonyul a világhoz, attól tart: az emberek minduntalan támadják, a világ egyfolytában harcol ellene, akkor ebbe a szüntelen védekezésbe nyilvánvalóan belefárad. De ha meg tudja valósítani azt, hogy rugalmasan reagál a dolgokra és nem görcsösen, erőszakosan ragaszkodik valamihez, akkor nincs szükség erre a védekező magatartásra, a bántó, rossz akciók egyszerűen elmennek mellette, megkerülik, s ő sebezhetetlen marad.

– Sok filmjét vetítették a magyar mozikban. A szerepei sugallják az ilyen kérdést.

– Oh, értem. Úgy gondolja, hogy olyan figurákat alakítok, akik állandóan védekeznek, s így harcolnak?

– Vannak a mozinak „revolverhősei”... de Anthony Perkinst én a mozik „pszichotikus hőségnek” látom.

– Igen, ez igaz, azt hiszem ez helyes kifejezés. De tudja, két különböző világ: azok a szerepek, amelyeket a filmekben a pályafutásom

során alakítottam, s az a szerep, amelyet az életemben „játszom”. Nagyon fontos dolog a színész számára, hogy ne keverje össze a szerepeit az életével. Ha az életét csak a pályafutása jelenti és ennek rendeli alá, akkor élettere leszűkül, hamissá, mesterkéltté válik. Meggyőződésem: az embernek olyan életet kell kialakítania, amelyben más is szerepet kap, nemcsak a hivatás, a munka felelőssége.

– *A szerepei nem hatnak mindennapjaira?*

– Nem. Valóban nem.

– *Amikor az életről mint döntések történetéről beszéltünk, akkor arra is gondoltam, hogy megválaszthatja magának azokat a szerepeket, amelyeket alakít. Nincs igazam?*

– A színész mindig megteheti ezt. Ő az, akit mindig megkísérelnek beskatulyázni valamibe. Megtörténhet pályafutása során: úgy érzi, el kell, vagy éppenséggel nem kell elfogadnia szerepeket, amelyek nagyon hasonlatosak az előzőekhez, vagy nagyon is különböznek a korábbi szerepeitől. Azonban veszélyes, ha túl sokat foglalkozik azzal, mit kell és mit nem szabad elvállalnia. Ha mindig ezen jár az esze, ezek a dolgok foglalkoztatják, akkor túlterhelt, fáradt lesz, ki-merül ezekben a kérdésekben.

– *Értem, hogy mire gondol. De azt is hihetem: filmjei, a szerepei azt jelentik – érez valamiféle affinitást ezekkel a pszichotikus figurákkal.*

– Ez nem különös? Hiszen én olyannyira más vagyok. Nem látja? Nyugodt vagyok, derűs.

– *Talán éppen ezért a „másságért” fogadta el ezeket a feladatokat?*

– Úgy hiszem azért választottak, mert korábban is játszottam hasonlókat. S talán a rendezők, a producerek, az írók azt gondolták, hogy Anthony Perkins ezt olyan jól alakította már a másik filmben, hogy talán sikerre viszi a mi produkciónkat is. De a titok nyilvánvalóan az, hogy az ember mégiscsak másként játszik mindig, még akkor is, ha rokon-figurákat kap.

– *Mit gondol a „show business” kifejezésről?*

– Korábban, a harmincas vagy a negyvenes években, amikor először használták ezt a kifejezést, akkor hatékony volt, és a háttérben kevésbé szerepelt a pénz, az úgynevezett siker. Még a szó is szépen hangzott: „show business”. 1970-ben vagy 80-ban, a nyolcvanas közepén – manapság – sokkal keményebb, sokkal szigorúbb a hangzása, a jelentése. Értem, mit kérdez: művészet-e vagy üzlet? Szerintem mind a kettőből kell, hogy legyen benne valami. De úgy vélem, hogy nyilvánvalóan rossz, ha valaki csak az üzlet oldaláról közelíti meg ezt a pályát. Kiváltképp annak, aki valamiféle kreativitást, alkotást szeretne látni benne.

– *Kik azok az emberek, akik hatnak pályafutására, életére?*

– Lényegében mindenki, akivel találkozom, kapcsolatba kerülök. Ugyanis ha az ember arra korlátozódik, hogy csak színészként képezze magát, akkor kihagy számtalan lehetőséget, találkozást, amely érdekesen hat az életére. Hiszem, a színésznek éppúgy, mint bárki másnak, aki emberekkel foglalkozik, nyitottan kell élnie.

(1988)